

Bába Kiadó szíves figyelmébe ajánlja

Helytörténeti, irodalmi, ifjúsági, zenei tárgyú és verses köteteit, történelmi és vallási jellegű kifestő füzeteket, Bibliaismereti társasjátékokat.

Többek között:

Simai Mihály, Hováth Dezső, Halász Miklós, Pásty Júlia műveit.

Árusítás hétfőtől péntekig 12–16 óra között Szeged, Pulz u. 14. szám alatt
a Betűvetés Könyvesboltban. Tel.: 06-62/426-679/470

NYOMDAI SZOLGÁLTATÁS

Teljes körű nyomdai kivitelezés a profil kialakításától,
a könyvek szedésétől a kiadásig.

Új termékünk:

Merített papírból: oklevelek, meghívók, borítók, népi jellegű szöveggel faliképek,
díszdobozok, fotó- és családi albumok.

Aranyfóliázás:

Névjegyek, családi ünnepséghez szalvéták, oklevelek
arany és más fóliával való készítése.

Csekk: készpénzáttutalási megbízás és számlalevél készítése
48 órás határidővel.

Érdeklődni lehet: Szeged, Cserzy M. u. 11., naponta 6–14 óra között.
Tel.: 06-62/464-015, 06-62/426-679/420

A Hírmondó a Bába és Társai Kft. Nyomdájában készült.
A Kft. a nyomtatást és a fűzést ingyenesen biztosítja részünkre

Tel.: 62/ 464-015

SZKBE Hírmondó

21. szám

Kiadja a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület

Levélcím: 6701 Szeged, Pf. 1269

E-mail: szkbe@szkbe.hu

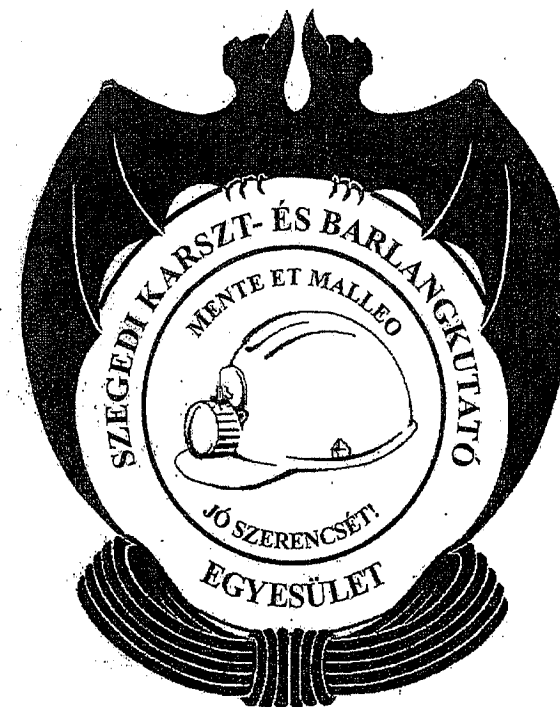
Honlap: www.szkbe.hu

Szerkesztő: Gila Csaba 70/ 610-0878 E-mail: gilacsab@freemail.hu

Felelős kiadó: Raisz Péter 30/ 907-5701

HÍRMONDÓ

A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület időszakos kiadványa

21. szám

2005. október

sikeresnek mondható, a barlangoknál is haladtunk, ha átütő sikerünk most nem is volt. De mint tudjátok: Soha nem volt még ennyire reményteljes! Úgyhogy a legközelebbi táborokban is szeretettel várunk mindenkit!

/Szőke Emília/

BARLANGÁSZ TANFOLYAM

A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület alapfokú barlangjáró tanfolyamot indít Pécssett. A tanfolyam **2005. október 4-től** 2006. áprilisáig tart.

A résztvevők megismerkedhetnek a barlangjárás alapjaival, barlangtani-, kötéltechnikai alapismereteket szereznek. A tanfolyam során eljutnak Magyarország számos legszebb és legérdekesebb barlangjába, valamint bekapcsolódhatnak a Mecsekben folytatott barlangkutatásokba.

JELENTKEZÉS: 30/689-3108, ORSZAGJANOS@MECSEKERC.HU

Érdeklődni lehet még: 20/3802-064

3. MECSEKI AGYAGOS

Végre ismét. Bár olyan gyorsan eltelt az a hétvége, hogy sokatoknak biztos fel sem tűnt a többi túra és program közt. A tavalyit kihagytam, nem tudtam részt venni rajta, de ezt már nagyon vártam. Vajon ki lesz ott, kivel kerülök majd egy csapatba, milyen feladatok lesznek és lesz-e olyan barlang, ahol még nem jártam?

Számomra 1. Agyagos tette fel a koronát az alapfokú tanfolyamunkra, és talán arra, hogy barlangásznak merjem nevezni magam. Itt tanultam meg ami számomra a legfontosabb: jól beosztani az erőmet. Megtapasztaltam a túravezetői felelősséget, azt hogy milyen legelől menni, megtanultam tájolótló használni és térképet olvasni. Nekem ezek fontos dolgok, és azt hiszem bárkinek az lehet, ha egyszer eljön és kipróbálja. Nem feltétlen nyerni, hanem versenyezni, tapasztalatot gyűjteni és szórakozni. De tulajdonképpen nem erről akartam írni...

Bár szerettem volna még világosan a

marad víz?

Erős, atletikus

A természete miatt csak engedéllyel tartható pitbull középtermetű, rövidszőrű, feltűnően izmos kutya. A fajta erős és atletikus. A fej középhosszú, hangsúlyozott. Az állkapocs erős és széles. Minden színben és színkombinációban előfordulhat. Általában a jó kondícióban lévő kanok 19-30, a szukák pedig 17-25 kilogramm közöttiek.

És ami valójában történt:

Szeptember 12-én, hétfőn délelőtt Orfűn szólt az egyik rendőrszóc, hogy mint barlangászokat, meg akarnak kérni minket arra, hogy egy kutyát mentsünk ki egy barlangból. Állítólag vasárnap délutántól hallották a környéken lakók a nyüszítést a Sárkány-szurdokvölgy felől. Az SZKBE irodából sikerült leszervezni, hogy Pécsről Márton Gábor kijöjjön, és próbálja megmenteni a kutyát. Kiderült, hogy két kutya van bent a barlangban. Az egyik beszorult, a második pedig ott szolidaritott mellette. Hiába csalogatták, akkor még nem akart kijönni. Marci barlangásznunk már a barlang elején elakadt, nem fért át a lyukon, így ő is csak a nyüszítést tudta megállapítani. Este kajával Neperga Jánosnak (a boltosnak) sikerült kicsalogatni mégiscsak a szolidaritó kutyát... Hétfőn este 9-kor beszélgettem Marcival, amikor is beszámolt arról, hogy ő nem fért be. Tehát nekem kell mennem. Hétfőn reggel fél 8-ra meg is érkeztem Nepergáékhoz, és vele együtt kimentünk a barlanghoz. Beöltözés után bemásztam a lyukba, ami kb. 5-6 méter szűk, tipikusan mecseki barlangocska, eleinte lejt lefelé, aztán meg fölfelé megy szűken a járat (itt nem fért el Marci), utána kisebb elágazás, majd egy kisebb járat, ahova már én sem férnék be, pláne, hogy egy pit-bull vicsorgott velem szemben. Kicsit gyorsabban sikerült kimásznom... :) Senki nem tudta, milyen kutya van bent, na de hogy egy ekkora, aminek nagyobb a feje, mint az enyém... Szóval mélylevegő (de aztán jó mély), majd vízzel és kolbásszal a kezemben visszapréseltem magam. Kis kajaadogatás után a „kutyus” is megnyugodott, rájött, hogy menteni akarom, nem bántani... Nem nagyon fértem hozzá... Próbáltam a hurkot a lábára kötni, gondolván, hogy akkor majd kihúzzuk. A kutyus nem engedte, maga alá húzta. Utána kötelelet adott be Neperga, hátha a nyakára tudnám kötni. De hát a nyakához szintén nem fértem hozzá. Eleinte azt hittük, hogy a hátsó része van beszorulva a kutyának. (Ugyebár nem nagyon lehetett látni, csak a fejét). Aztán kisebb morfondírozás után látom, hogy jobb oldalt a törmelékek közötti kis lyukon a kutya néz velem szembe... El kezdtem kibontani, egy-két kisebb kő leszedésével már két öklömnyi lyuk lett. Próbáltam a többi törmelékkel elszedni, de nagy kövek voltak. Neperga kerített pajszer meg kalapácsot, azzal kezdtem el bontani teljes erőmmel.... (Jó leszek a Szuadóba is...? :)) Aztán sikerült egy két fej nagyságú követ kimozdítani a helyéről, leadni a járatban (volt hogy elakadt, és kettesben voltam a kutyussal), és láss csodát, a kutyus kidugta a fejét és a lábait is. Segítettem kijönni neki onnan, majd a járatban visszatolattam, világítva neki. Így kb. 1,5-2 óra „mentés” után kint volt a

sajnos a földig lógó, bokájukon áttekeredő nyelvük miatt nem tudtunk szóhoz jutni. Fejlámpa gyengeség miatti felmenő és lemenő ági rokon emlegetés hangosabb zaja zavarta meg az éjszaka csöndjét. Leérve kerestünk egy jó kis kempinghelyet, ahol egy-két szomszéd is akadt! Személy szerint a teliholdra és a 0 fokra való tekintettel a Corsába behajtogatva magamat, „L” alakban aludtam. Lenyűgöző napos reggel fogadott, a jó meleg hálósákomból nem nagy kedvvel dugtam ki az orromat. Ezzel szemben Böller már lendületes karcsapásokkal töltötte az egy csöppet sem lemerülőfélben lévő Duracell elemeit. Bezzeg most tud sütni a nap! Az elmúlt napokban miért nem tudott?!

Reggeli pakolászás után elindultunk haza. Az olasz határ előtt azért még ettünk egy jó kis olasz pizzát, megkóstolva az itteni ízeket is!

Aztán átléptük az olasz-szlovén határt, megnéztük a Száva-forrását (ahol Ákos egygyé akart válni a vízzel...☺), majd irány haza Pécsre! És végig tűzött a nap...

/Gubacsi Rita/

KUTYAMENTÉS

Feladat: találd meg a különbségeket a sajtó által írt cikk és a beszámoló között!!!
Dunántúli Napló, 2005. szeptember 15.

„Harci kutyát szabadított ki egy orfűi hasadékból a fiatal barlangászlaný

Orfű Három napon át küzdöttek egy kutya – mint később kiderült, egy pitbull – életéért, amelyik vesztére egy barlangba szorult Orfű közelében. Egy helybeli, Neperga János lapunknak elmondta, a faluban vasárnap figyeltek fel a kétségbeesett állat szívszaggató vonyítására. Azonnal a segítségére akartak sietni, ám a szóban forgó barlang bejárata a Sárkány-szakadékból olyannyira szűk volt, hogy sehogy sem tudtak a hasadékból bejutni. Neperga János elmondta azt is, különböző hatóságoktól is próbáltak segítséget kérni, ám ők arra hivatkozva, hogy ilyesmire nincsenek felkészülve, sajnálkozva ugyan, de elutasították kérésüket.

Végül a barlangkutatóktól egy fiatalember próbált meg behatolni a járatba, de több órási próbálkozás után ő is feladta. Ekkor jelent meg a színen a Pécsen élő Szőke Emília, a szegedi barlangkutató egyesület részéről. A huszoneves, roppant vékony lány pedig a szemtanúk legnagyobb ámulatára kedden este kiszabadította az ebet.

Szőke Emília lapunknak azt mondta, miután sikerült valahogy bepréselnie magát a nyíláson, a sötétben egy kövek közé szorult, vicsorgó pitbullal találta szembe magát. Miután az állat bizalmát némi kolbással sikerült elnyernie, már közelebb engedte magához, és megkezdte a mentést. Néhány órási erőfeszítés árán a hat méter hosszú járatból kivonszolta az útból lévő kőzetet, és kihozta az ebet.

A harci kutyát azonnal állatorvoshoz vitték, de kiderült, hogy kisebb sérülésekkel megúszta a nem mindennapi kalandot. Korábban szerzett sebei azonban arra is utalhatnak, hogy kutyaviadal során sérült meg. Miután gazdája nem került elő, egy menhelyre szállították.

Körtvélyeshez érni, ez már ott megdőlt, hogy 7-kor hagytuk el Szegedet. Tehát ráértünk. Tataháza megettük a szokásos kolbász-adagunkat és kényelmes tempóban autóztunk a Mecsek felé. Fél tizenegy körül érthtünk a Nyári Táborba. Már sokan vártak minket.

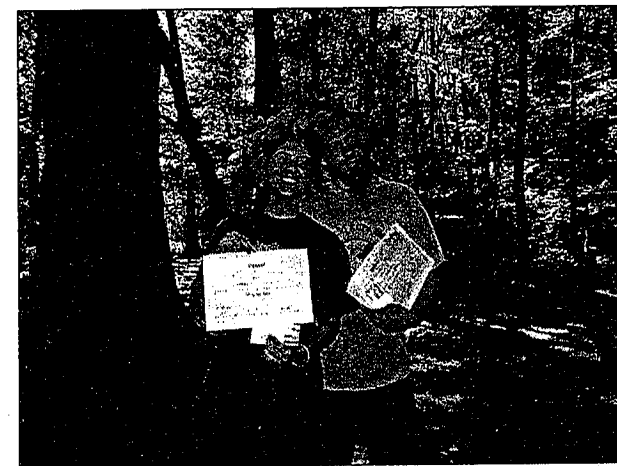
a királykisasszony és a talált tárgya

(Ritus „pakkjáról” nem is beszélve.) Gyorsan lepakoltuk zsákjainkat, oldottunk a hangulatunkon, elvegyültünk és hagytuk hogy ránk boruljon a mecseki éj. Ez olyan jól sikerült neki, hogy reggel nem tudtam mitől fáj a térdem. Erre azóta sem derült fény, de a nadrágom állapotából „kicsi a rakás”-ra vagy valami egyéb földi hadműveletre tudtam csak következtetni.

Jani ébresztett... Úgy emlékszem az első Matyi-túránkon, abban az istenhátamögötti tornateremben a Rákóczi induló nagyobb

hatásfokkal dolgozott, de közel egy óra alatt így is mindenki felkelt. Szakadt az eső. Reggeli után megkaptuk a csoportbeosztást, majd következett az első feladat: barlangásszá kellett öltöztetni csapattársunkat bekötött szemmel. (A 4. Mecseki Agyagos feladataihoz szeretnék

majd egy ötlettel hozzájárulni! ☺) Az „előkelő” 6. helyen végeztünk. Ezután a barlangok bejárása következett. Hogy előnyünket tovább növeljük a Szudó és a patak között rájöttünk hogy nem hoztuk magunkkal a térképet és azt sem tudtuk hol van. Losonczi Gabi vállalta a megtisztelő feladatot: visszafutni érte és megkeresni. Az első 2-3 barlangunkban (Szudó, Trió, S1) főleg a másnapommal voltam elfoglalva, Gabi tele volt energiával, Ildikó kedvesem pedig térképezett, navigált. Mi közel 50m-es körzetében bókászunk, zömmel mentünk a fejünk után. Talán a

a nyertesek

Labirinthoz érve vált összeszedettebbé kis csapatunk. Ja, a nevünk majd elfeledtem: „Még nem tudjuk!” Elég nehezen gyűltek a lapjaink. A Labirintba letuszakoltam magam, de hál’istennek a Pajzámba már nem kellett.

Visszaértünk, és kiderült, hogy nem is mentünk túl rossz időt. Ráadásul 1 helyet javítottunk. Kimostuk az overált, kis fürdés a patakban (- hogy legyen fotótéma,- igaz Süni?-), száraz ruha, és készültünk a további tréfás feladatokra. Ekkor érkezett a „Fekete lyuk” csapat, Ritus zokniban, kezében a csizmája, amely a karimáig volt töltve híg agyaggal. A kompozíció közepében egy madártoll díszelgett. Feladat volt ez is. Hozz furcsa dolgot az erdőből! Ötletekben nem volt hiány, böllérleves-fűszer, barlangi szuszpenzor, stb. Utána tesztlapot töltöttünk, ami okozott némi fejtörést nekünk, (és ugyanannyi cinkelést később az összeállítójának.) Pörögtek az események. Kötélhúzás a patak fölött! Küzdöttünk keményen. Péti még a vízben fekvé sem engedte el a kötelet.

Sótt, a feladat annyira bejött, hogy a végén még egy össznépi erőpróbára is került. Csomóztunk! A kötélen végén egy-egy ember, és köss szorító nyolcast egy oszlop köré! Nem is olyan egyszerű elsőre. B-verziós mászás időre. Úgy néztem ki utána egy héttig, mint aki „lővi” magát. Csupa véraláfutás lett a könyököm belül a poagne-pruszik párostól. Nem csúszott az a nyavajás pruszik... Utána újabb kötélpályás feladat, egy pohár vizet kellett végigvinni, de a vizet a pohárban tartva. A lajhármozgás előny lett volna ennél a feladatnál, csak hogy időre kellett teljesíteni. Utolsó feladatként pedig egy barlangász- emlékművet kellett állítanunk. Hát, javasolom nézzétek meg a képeket a honlapon. Irtó jól sikerültek.

Ezzel a csapatverseny végetért, de az este korán sem. Talán nem volt olyan pörgős mint az előző, de jobb is így. Kis csoportokban beszélgettünk, „masszázstanfolyamok” indultak, pukkant egy-két dugó, teljesen családias volt a hangulat. Legalábbis én így éltem meg. Tetszett az hogy nem láttam idegességet az emberek arcán, még a szervezőkén is alig (bár

B-módszer

haladnak rajta. A menedékháznál egy hőmérő 1 és fél fokot mutatott... Gyanakodtunk arra, hogy biztosan elromlott, de a menedékház fölött tornyosuló sziklán friss hó jelent meg, jelezvén, ennek az 1 és fél foknak fele sem tréfa. A menedékházban megszártkoztunk, chicolátáztunk. Bent megtöltötte a Manett család jó magyar módra való étkezés közepette halszaggal az egész menedékházat, bár halat nem árultak! Miután a kóbasz és a májkrém ölből való megevése után vissza az úszónadrágvizes esőkabátjainkat! A kobakom nagy hirtelenséggel felkapva 2 dl vizet kiöntve belőle mehetett a túra tovább!

Leindulva magas falak között ereszkedtünk alá. Jani, Emi, Böllér még egy hómező alá is bebújt ... azaz sejtethető, hogy az út nem arra vezet, de hát ha a Böllér P. GPS ott van... eheh... Leérve az esőre való tekintettel vissza a Hotel Budapest!

Másnap reggel kis időjárásosn való vita után úgy döntöttünk, megnézzük Szlovéniában a Posztójnai-barlangot. Szerencsére fél 12-kor az egyes ferráta alatt kocsizva kisütött a nap. Kipakolás, bepakolás, rövidnadrág, napszemüveg, napkrém bepakolása után fölvonóztunk a hegyre. Első felvonó után gyanús, misztikus ködbe burkolódzott a morzsalékos kővel borított hegy! A felvonó sárga-piros kétszemélyes, állós felvonói külön kalandfeladatnak tűntek. 2 ember, egyik beugrott, a másikat belökték, majd egy lendülettel becsapták ránk az ajtót. Szegi Gabival először nem mozdultunk, aztán lassan hozzászoktunk a „kiscsónakom leng a Duna vizén” feelinghez! Figyeltünk, hogy az előttünk utazó Emi lógott ki és integetett, míg Jani fejét alig láttuk. Valószínű izzadó tenyérrel szorongatta a kabin ajtaját, ami enyhén lebegett. Éljen a tériszony!

Amíg a felvonó be nem ért a felhőbe, hihetetlen térelményben és színekkel tarkított tájban volt részünk... már aki mert hátrafele nézni... ☺

Fenn a kiszállás elég olaszos temperamentummal történhetett, a fent említett la mamerító temperamentumát meghazudtoló gyorsasággal rántottak ki minket a kis piros tojás alakból, szerencsére mindenki lábbal és nem állal fogott talajt. Fenn esett... a hó! Kis fekete madarakat hiéna üzemmódba tarháltak diákcsemegét!

Nekiindultunk a kézlefagyasztó 1-es úton. Már alig vártuk, hogy a Stalone függőhídnál megmutassuk, hogy megy át egy SZKBE-s barlangász a szakadék fölött függő hídon! Stallone csillogósrá krémezett izmai a Böllér röviden csillogó esőhacukájához és Manin halomra szakadt saláta-rendszerű esőkabáthoz képest egy nagy nullavolt a filmben, hívták volna csak meg a kis SZKBE Orfű feliratú kobakos, izmos csapatunkat. Az idő egyre lentebb haladva enyhült, már nem fagyott meg a kezünk, mint 3000 m-en! Végigjártuk azt az utat, ahol a II. világháborúban szolgálatot teljesítettek olasz katonák! Fantasztikus meredélyek fölé épített kőházak egyensúlyoztak a meredeken lefutó szakadék fölé nyúló erkélyeikkel. Ahogy lejjebb értünk, a nap is kisütött és az ég is kiderült! A térelmény hihetetlennek tűnt! Gyönyörű rétegződés, 3-4 ember magasságnyi volt egy réteg, és ebből volt hihetetlen magashegységnyi csipkézett ormokban végződő körengeteg. A fotók háttére itt már szerencsére a bárányfelhős kék ég volt, ami lassan-lassan szürkületbe váltott! Mivel a lejárat kuloáron az életveszélyes mivolta miatt nem ereszkedhettünk le, ezért 1600 m-ről 3000-re, majd 1700-ra leereszkedtünk, ahonnan szürkületben, majd tők sötétben, tempós gyaloglás mellett 600 m szintet felfelé leküzdve, leereszkedtünk a parkolóba 1600 m-re. Lefelé a srácok nótás kedvük lévén végignótázták az utat, felfelé

az uccsó esős reggelig! Reggeli kapucsínó után, Szegi Gabi jóvoltából isteni jó tejes kapucsínóval indítottuk a reggelt!

A csíkszemű bandánkon nem könyörült az eső, zuhogott, csak zuhogott. Mit volt mit tenni, elűtöttük az időt egy kis pálinkakóstolással, whiskys tea készítéssel, unikumszürcsizéssel, no meg basztunk is (kockajáték), mg Jani-féle ki tud a másik kezére izomból nagyobbat csapni játék boldog résztvevői voltunk. Hát valamivel el kellett ütni az időt (szó szerint ütöttük-vágtuk egymás kezét). Estére átcsoordogáltunk feltűnés nélkül a szembe levő hotelbe csokizni ☺. Ezután Kis Hógolyócska, alias Szami történeteit hallgatva rázkódott mindenki a röhögéstől. Ezután átváltottunk a legcikisebb történetek elmesélésére egy kis ország-város játékkal fűszerezve. Éjszaka jött, napsütéses reggelt remélve intettünk jóéjszakát! Kis Hógolyócska Szegi Gabi mellett Böllérre gondolván nyögdécselt, míg a horkolós csapat rákezdett.

Reggel nem zuhogott, gyors reggeli után, miután mindenki csíkosra feküdte a hátát a 2 nap esőben, jó volt elindulni felfelé!

Irány a 16-os út, borús idő. Ahogy a kocsink gyűrte le a hegyet, egyszer csak a felhők fölé kerültünk! És még egy kék foltot is megpillantottunk.

Szokásos csokizás után irány! Mani felkapta magára a jól láthatósági mellényt! Nehogy elhagyjuk a hegyen! A hegy néha ki-kibújt a felhők mögül, bár nem mutatta meg magát! A ferráta beszállás előtt felhúztuk a beülős ferráta hacukát, betűrtük esőkabátjainkat a beülő mögé, majd indulás! Sajnos az eső is így gondolta, hogy beindul! Eleredt! A ferráta mellett gyönyörű vízesése zuhant alá, hihetetlen szép sziklaformák és színek tárultak az esőáztatta arcú pécsi csapat elé. Felértünk a ¾-ig, amikor is nagyon rákezdett, ekkor mindenki intézett egy-két keresetlen szót Szent Péterhez és az esernyőjéhez. Legalább köccsönadhatta vóna. Szóval a sziklák és vaslétrák iszonyat csúszóssá váltak. Így a menekülő úton folytattuk utunkat. Egy függőhidat és egy magas létrát

hagytunk ki, amit aztán a menedékháztól tisztán kivehetően megnézhattuk, hogy hogyan

a réteglapok

ez biztos nem így volt.) Élveztük a feladatokat, a társaságot, az együttlétet. Dorka énekére aludunk el (Andris „rókaüvöltése” után ☺).

Reggel kezdődött az egyéni verseny. Kicsit nehezen indultunk be, de a végére egész sokan tettek próbát a kötélén, és születtek nagyon szép eredmények. Ezt majd a végén. A kötélpálya a Nyári tábor „jobbelső” oszlopáról indult a földtől legalább 5cm-re, átfutott 2 pad alatt, közben egy átszerelés, majd fatörzs és irány felfelé. Mivel majd egy fél napig esett a pálya elején picit sárosak lettünk. De azt hiszem ez nem zavart senkit. Akinek indult a busza, vonata az sietett haza. Viszont aki nem, az úgy tűnt nem is akar annyira elindulni. (persze ezt lehet hogy csak én gondolom így)

Nagyon köszönjük a szervezést, és reméljük a jövő évi Agyagos még ezt is túl fogja szárnyalni.

A VÉGÉN LÁSSUK AZ EREDMÉNYEKET:

CSAPATVERSENY:

1. helyezett:	Sült Böllér csapat
Varga Karolina
Gál Benedek
Novotnik Gergő
2. helyezett:	Szuadó Beach Szerintem csapat
Hegedűs Anett
Szeredi Anna
Ollé Péter
3. helyezett:	Fekete Lyuk csapat
Gubacsi Rita
Raisz Réka
Raisz Péter
Paczári Miklós
4. helyezett:	Na csapat
5. helyezett:	Hetedik csapat
6. helyezett:	Böllér Killer és Még nem tudjuk csapat

EGYÉNI VERSENY:

lányok:	1. helyezett:	Szeredi Anna	16:11
	2. helyezett:	Glódi Ilona	19:13
	3. helyezett:	Angyal Dorottya	19:37
fiúk:	1. helyezett:	Tegzes András	9:04
	2. helyezett:	Losonczi Gábor	10:05
	3. helyezett:	Salamon Szabolcs	12:17

/Horváth Henrik/

A LENIN-CSÚCSON

Két tagtársunk, Dobó Barna és Barta Károly 2005. július 24. és augusztus 23. között a Pamírban járt. Egy négytagú szegedi csapat tagjaiként (társaik: Tóth-Boromisza Béla és Gránicz János) a Lenin-csúcs megmászását tervezték. A 7134 m magas csúcs Kirgizisztán és Tadzsikisztán határán található, normálútja Kirgizisztán felől, az északi lejtőn, illetve a nyugati gerincen keresztül vezet.

Társaink Osh-ig, a legközelebbi nagyvárosig repülővel jutottak el, ahonnan a 3800 m magasán fekvő alaptáborig vezető 300 km-es utat egy (jó állapotban lévő) UAZ-zal tették meg. Július utolsó napjaiban már a 4400 m magasán fekvő 1-es táborból kezdték meg az akklimatizációt, mely közel két hétig tartott. Ez idő alatt két-két sátorral kiépítették az 5300 m magasán fekvő 2-es tábort és a 6100 m magasán fekvő 3-as tábor. Ezt követően visszavonultak az 1-es táborba, és kétnapos pihenő után aug. 10-re tervezték a csúcstámadást. A változékony időjárás miatt ez néhány nappal tolódott, de aug. 14-én Barna, majd aug. 15-én Karcsi és Bécó sikerrel megmászták a csúcst. Negyedik társuk, János 16-án indult csúcstámadásra, de sajnos a Lenin-csúcsra jellemző rettegett köd kb. 7050 m-ről visszafordulásra kényszerítette, több próbálkozásra pedig már nem volt idő. Hazafelé még egy-egy napjuk volt Osh-ban, illetve Biskekben, ahol megkezdték a túra utáni feltöltődést (ettek-ittak).

A túráról részletes beszámolót olvashattok majd a Hírmondó valamelyik következő számában. A résztvevők vetítéseket is terveznek tartani, amelyek közül kettő időpontját már lehet tudni:

1. Október 27. csütörtök, 17 óra: Szeged, Egyetem u. 2., TTK-előadó
2. November 30. szerda, 19 óra: Szeged, Boldogasszony sgt. 6., Tamási Áron Klub
valamikor októberben pedig Pécsen Jani és Emi lakásában...

/Szőke Emília/

BÜKK, LÉTRÁS-TETŐ 2005. Szeptember 1-4.

A hétvégi túránk Tamással nagyon nehezen indult. A vonat, amivel mentünk volna késett 1 órát, így a Miskolcra menő csatlakozást esélyünk nem volt elérni. Hála a Volánnak kicsit drágábban ugye, de autóbusszal eljutottunk Miskolcra. Innen kisvasúttal utaztunk el Garadnáig, majd onnan gyalogosan jutottunk el a BNP (Büki Nemzeti Park ☺) kutatóházhoz. A többiek ekkor még az István-lápai barlangban voltak. Lepakoltuk a cuccainkat, s egy rövidebb gyalogtúrára indultunk kettesben. A séta jövedelmező volt, mivel az egyik elágazásnál Tamás talált egy ezer forintos bankjegyet. 7 óra körül értünk vissza a házhoz, ekkor Ákos már ott volt, s lassan a többiek is megérkeztek a barlangból. A magas vízszint miatt (meg talán egy szifon elzárta az útjukat) rövidebbre vették a túrát, ezért értek ki éjfél előtt. Kajálás után megszavaztuk, hogy tábor tüzet gyújtunk, ezért csekély lelkesedéssel ugyan, de gyújtottunk némi fát. A hűvös hegyvidéki éjszakához még hiányzott ez+az, ezért Raisz Peti vezetésével indult egy Tesco műszak Miskolcra

felvonó, amit mi használni szeretnénk, de menjünk lejjebb, és ... Jani, kinek kipattant az isteni szikra a kútjéből. Átvágnak ezen a „LANKÁS” lejtőn, majd abban a még lankásabb nyiladékbán átmenve megtaláljuk a köztes felvonóházat. Jani lankái eredményeképpen mindenkinek bokáig lógott a nyelve, és csobogott a víz rólunk... hangjával elnyomva a patak csobogását. Rádásképpen még egy vihar is a nyakunkba szökött. Így mindenki nyugodt szívvel konstatálhatta, hogy az esőkabátja leázik, az esőnadragja meg

a csapat

nincs, de nem is volt! OK. Kivételnek bizonyult kedves Böllerünk, aki kicsit túltöltötte a Duracell elemeit. Felkapta a jó kis „Made in Kína” nejlón gatyinkóját és a színazonos, természetbeillő zöld esőkabátját, és mint egy bolhahadsereget nyelt zerge pörgött mint egy buszkerék, azt a jól megszokott Bölléres arcot produkálva mellé. Szóval tomboló villámcsapások miatt

leментünk a hegyről, de mindenki nyafogott, hogy esőben sátorállítás.... Eheh...Mikor is élénk tárult a vizes réten egy szikla árnyékában álló Hotel Budapest (no csillag). Kilencen, jó vizesen nagyon megörültünk a száraz fa padozatú, vízhatlan sáornak. Csajok gyorsan kigazoltak, míg a srácok észrevétlenül lecuccolták a csomagokat a Hotel csillagtalan Budapestbe. Senkinek nem lehetett feltűnő, hogy 9 túrpista hatalmas hátizsákokkal elindul az igazi hotellel ellentétes irányba levő dzsindzsába. Még turistajel sem volt arra.

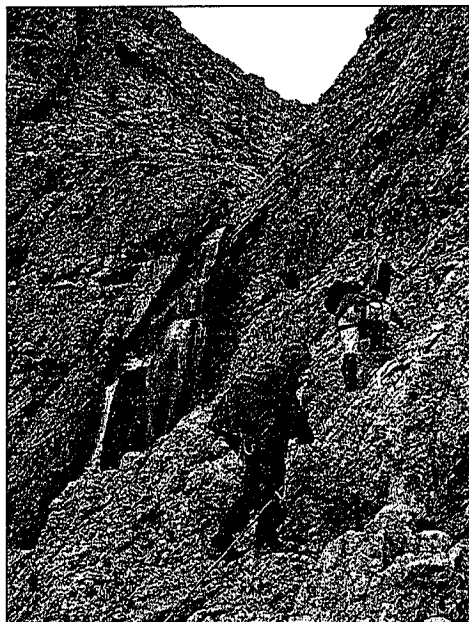
Jól berendezkedtünk a 9 főnek ideális helyen, mindenki boldogsággal teli arcát a fáradt ásítások torzították el, és az idő milyenségének mimikáival való kifejezése.

Manner kivette a kontaktlencsáját, mert Ákost anélkül is simán megtalálta az édes bugyirózsaszinú hálózásájkával, arafat kendő a fején... az én lila halacska szoknyám maga köré tekerve, és mindezekre egy narancssárga takaró tette fel a koronát! Szóval reménykedve a napos reggelben, behúztuk hálózásájkainkat, és indult a horki morki horkolóparty. A résztvevők rendes alsó és felső szólamokra illetve szuszogós vokálra ooszolva zajongtak.

Reggel 6-kor Emi kidugta kócos hajtincseit a hálózásákja szűk méretű fejrészén és a süt a nap! Felkiáltással indította a napot, ami igen csak zuhogó esőzést imitált. Sajna ez a felkiáltás egyre reményvesztettebben hangzott fel a reggeleink folyamán. De Emi kitartott

bulizásban a hiper hangulatot, fincsi kaját, szaftos történeteket, na és egy kis ukrán cukorkát. Szóval a mi univerzális Szaminknak köszönjük a közreműködését! Ezen kívül benn ült a másodoször Ákos és Mani, no és egy halom csomag.

A vám előtti körforgalomban tettünk egy tiszteletkört, ahol a második kocsi azonnal eltévedt... persze, persze, hiszen abban ült Böller ala Professional GPS. Szóval tankolás Kutinában, majd egy kis Besh'o Drom hallgatás és albertkekszezés után átadtam a kormányt a másoddrivernek, és irány Italy. Hajnal 4 körül a csapat pihenőt trombitált...

a vízesés mellett

nem értettem igazán én egész addig aludtam ☺. Hálósákok ki a susnyásba, 2 óra alvás és indulhatunk tovább. Reggelre beértünk a Dolomitok csipkézett, girbe-gurba szerpentin utakkal, ill. rohanás patakokkal szabdalta meredélyei közé. Gyönyörű táj. Lenyűgöző, sziklás, hegyes csúcsok. A kis falvakban hihetetlen szép olasz Casa-k, lerongyolódott külsejük, félárbócon álló, korhadó zsalugátareik jeleztek az idő vasprotézise kissé megnyammogta őket! Gyönyörűek, igazi olasz hangulatot keltő régivágású terekkel tarkított falucskákat is elhagyva megálltunk egy fékbűzmelegsztető ciccolatára. A régi, már csak világosban olvasható BAR fényreklám alatt lévő kiskocsmába betértünk. Nagyon ízetes volt a kapucsínójuk, úgy, mint a forró csokijuk is! Mindehhez egy nagyon kedves olasz néni adta mosolyát és fitogtatta olasz tudását. Pedig nekünk is

volt ám! Manett személyében! Szóval indulás a hegyi serpentineken tovább! Hát egy kicsit véleményezvén az olasz vezetési stílust... Mikor egy nagyobb város kaotikus autótömegében meglátsz egy manust kosaras biciklivel mobiltelefonját erősen füléhez szorítva, lendületesen a lejtőn lefelé (energiatakarékos mami) a kocsik kaotikus tömegébe begurulni... pont előtted... azt sem tudod, merre húzd a kormányt, hogy alakítsd arcod sikitó izmait az „upomocs” felkiáltásra. Mindeközben egy jó adagnyi olasz temperamentummal megáldott enyhén ráncos la kamikáze mamerítónk, nagymamás nyugodtsággal teker bele a következő dudáló kocsitömegbe! Dolce Vita mamicító bambina!!! Ja, és mindenki megfigyelhette, hogy az utakon közlekedő gyönyörű alfa rómeók és fiatok és egyéb olasz felségjelzésű kocsik indexlámpája csak dísznek van! Egy idő után meg lehet szokni ezt a kis olaszos hévet!

Végre megérkeztünk, lepakoltuk egy parkolóba a kocsit, megebédeltünk a motorháztetőn. Bementünk a parkoló mellé eső kis hotelba, ahol elmagyarázták, hogy itt nem megy az a

(természetesen ótóval). Leültünk a tűz mellé melegedni (füstölődni), de még jobban felmelegíteni csak Miki tüzes vízzel tudtuk magunkat. Kicsit sokára, de visszaért az éjszakai bevásárló-járat, s meghozták a rendelt dolgokat (sör, kakaó, szalonna, elem). Miután Eszter és Henrikék is megérkeztek, lassan nyugovóra tértünk. Szombaton a fél 9 körüli ébresztő után megreggeliztünk, majd összeszedelőzködtünk, közben Pisti és Gyöngyi is megérkezett. Miki egyedül indult felszíni túrára, a többiek pedig kettéváltak. Barna vezetésével nyolcan a Fekete barlangba mentek le, mi pedig Henrik vezetésével kb.14-en a Létrási-vizesbarlangba. Megnyugtattak, hogy a vizes elnevezés félrevezető, mert nem jellemző, hogy vizes lenne a barlang. Tévedtek. ☺ Az első létránál már kellemes vízesésben volt részünk, s csak fokozódott az élmény a kisebb-nagyobb pocsolyákban való kúszásokkal, így senki sem úszta meg szárazon. A barlang nagyon szép volt, igen méretes cseppköveket láttunk. Itt volt szerencsém közelebről megismerkedni egy denevérral. Epp egy szűk járatban guggoltam, amikor a bőregér az arcom felé repült. Nem igen volt esélye, hogy átférjen mellettem, ezért a kezemmel háritottam az arcomba való becsapódást. A bőregér eltűnt ugyan, de mindenkit megnyugtatók (főleg Dorkát), hogy tuti nem esett bántódása. A beigért 1,5 órás túra helyett mi majdnem 5 órát voltunk lent (pedig csak egyszer tévedtünk el egy icipicit ☺), de így is hamarabb értünk vissza a házhoz, mint a másik csapat. Hatalmas lelkesedéssel indultunk neki fát gyűjteni, de közben csak szájatva figyelték Tamás serénykedését, amint fát vág. Megjegyzem ő bútorasztalos, így a csapatból neki volt a legtöbb köze a fához. Később már senki nem tudott ellenállni a kísértésnek, s szinte mindenki bemutatta hogyan bánik a fűrészszel vagy a baltával. Ezúton köszönöm a fiúk szakmai támogatását, és segítő dirigálását. ☺ Mire a tűz már szépen lobogott a többi barlangász kispajtás is megérkezett. Nagy sokára elkészültek a nyársbotok is, Peti pedig felvágta a szalonnát, s belekezdünk az össznépi szalonnasütésbe. Nagyon szép látvány volt, ahogy a majdnem 20 szalonna sütkérezett a nyársbotokon. A kajálás után magunkba döntöttük a maradék pálinkákat, Várda keserűt, bort és sört, s tovább ücsörögtünk a tűz körül. Mígnem a nyugodt légkört egy meglepetés karbidbomba hangja, és hátunkba csapódó törmeléke törte meg. Néhányan köszönetnyilvánítást intéztünk Barna és Peti irányába, akik fellelkesülve gyártottak egy tüzes karbidbombát. Az éjszaka innen zavartalanul telt, csak Ákos költözött le a földre a hangerő miatt. Megjegyzem Józsi mindkét éjszaka kint aludt a tűz mellett!! Vasárnap megint fél 9 körül dobott ki minket az ágy, de barlangba lemenni már senkinek sem volt ereje/kedve, ezért összepakoltunk, s egy kis csapat elindult Jávorkútra gyalogosan, mi Tamással pedig Lillafüred felé vettük az irányt....majd haza.

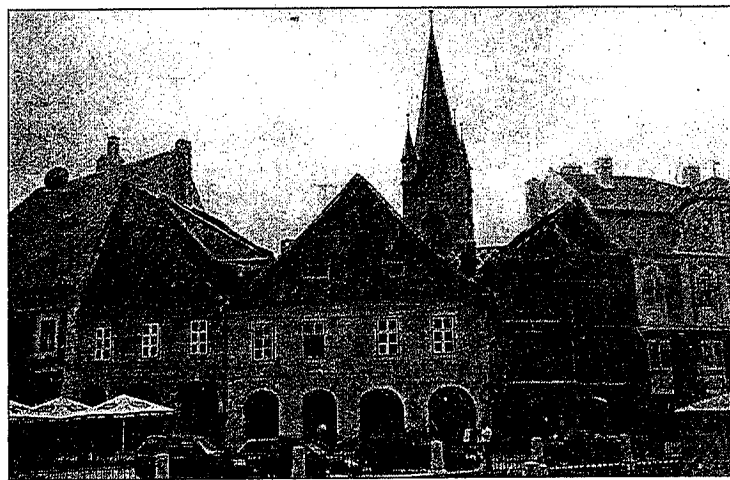
/Zsu/

FOGARASI-HAVASOK 2005. AUGUSZTUS 6-10.

Kedves Kispajtások, ezzel az írással egyértelműen az a szándékunk, hogy megsárguljatok az irigységtől, és jövőre csatlakozzatok hozzánk, hogy inkább a többieknek fájjon a szívük!

Szóval az egész úgy kezdődött, hogy a 2004-es nyári Bihar-túrán Sünivel (a gyengébb kedvéért Bauer Márton) megbeszéltük, hogy a következő célpont a Fogaras lesz. Aztán 2005 tavaszán elkezdtünk tervezni, szervezni, embereket gyűjteni; sajnos később a jelentkezők többsége különböző indokokra hivatkozva visszavonult, de persze tudjuk hogy csak inukba szállt a bátorságuk! Aztán az időjárás sem kedvezett nekünk, a július elejére kijelölt héten emlékezetesen nagy esők zúdultak arra a vidékre, elmosva az utakat meg a vonatokat. Így aztán áthalasztottuk a túrát augusztus elejére, mondván hogy akkor biztos igazi nyári időnk lesz (és ekkor még nem tudtuk, hogy a fürdőgatyá helyett jobb lett volna a kesztyűt berakni...)

Csapatunk végül is 4 főre redukálódott: Süni; Andris, a bátyja; Szabolcs, Andris haverja; és Gergő, azaz én. Miután a nyári tábor kipakolása elől (roppantul éltélendő módon) mindenképp szerettünk volna elmenekülni, aug. 6-án szombaton indultunk. Péntek este a többiek megjöttek Szegedre, nálam jól bekajáltunk valamint sikeresen lebeszéltük Szabolcsot a gyalogsági ásókészlet cipeléséről, utoljára megnéztük még Gyuri bácsi feleségkérő akcióját (E!), aztán rövid alvás után a reggel 6-os busszal Nagylakra startoltunk. A határon átkelve nagy önbizalommal láttunk neki a stoppolásnak, de valahogy nem akart összejönni a dolog (pedig én biztos felvettem volna négy marcona alakot nagy hátizsákokkal...) De nemsokára a Gondviselés megjelent egy piros Dacia formájában, kb. 20 dioptriás szemüvegű vezetővel, de azt hiszem egy lencsekorrekció már ráfért volna...

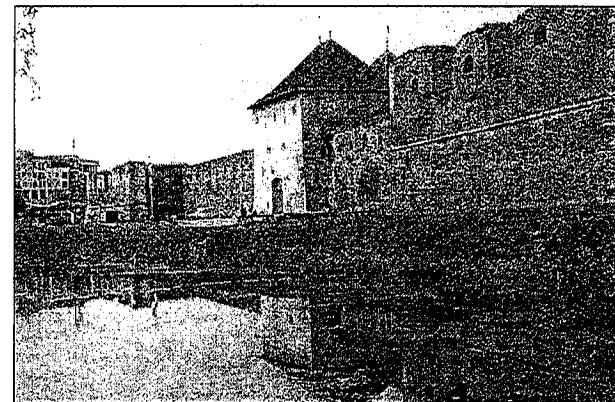
Nagyszeben

kialakított belsőt, amelybe minden bekertült, ami pirosan villogott és/vagy hiányos öltözetű hölgyeket ábrázolt... Szerencsére a légkondi nagyszerűen működött, bár a szagból ítélve a benzinnek legalább a fele nem a megfelelő helyre került a motorban, valószínűleg a robbanásveszély tábla még elfért volna a dekorációk között...

mindenesetre letárgyaltuk az üzletet, a csomagtartó tetejét egy gumipókkal odaszorítottuk az aljához, ami szerintem már magától is majdnem leesett, és folytattuk a száguldást Aradra. A max 60-as tempó miatt volt időnk szemügyre venni az ízletesen

várra is jutott időnk, közben a laposüveg segítségével az öregekkel is sikerült összebarátkozni, és így este a brassói vasútállomásra érve nagy integetésekkel búcsúztak el tőlünk. Összesen kb 10 órát utaztunk velük, ami a megtett kb 200 km-es utat tekintve nem a leggyorsabb, de ekkor már úgyse siettünk.

Brassóba érve elváltak útjaink, mivel Andris és Szabolcs még egy pár napot Székelyföldön tölthettek, nekünk Sünivel meg haza kellett jönni. Nagy mázlinkra fél óra múlva jött is egy IC ami egész Pestig ment. Feltankoltunk az utolsó lejeinken kajával meg sörrel, aztán megtudtuk, hogy Románia civilizált ország, mivel az állomáson elhelyezett papírról már előre le tudjuk olvasni, hogy hova fog érkezni a kocsis – ilyen még nálunk sincs! Persze már az sem okozott meglepetést, hogy ismét luxushelyeink voltak, a MÁV azért lekoppinthatna egy-két dolgot a CFR-ről. A határon sikerült jegy nélkül átjutni, Békéscsabán aztán lepattantunk a vonatról, és az első szegedi vonattal bezötyögtünk. Így zárult a kör.

a Fogarasi-vár

Sok minden maradt még hátra, sokfelé kellene még eljutni. De ez a túra szerintem nagyon jól sikerült, mert az idő rövidege ellenére nagyon változatos és szép program alakult ki. Reméljük jövőre ti is velünk tartotok, !

/Ambrus Gergely/

DOLOMITOK

Húzom a vonalat, mentek, húzom, mentek, közben csörög a telóm vadul! Elmúlt négy óra, elmúlt öt óra... Hatot közelíti a mutató meg hajszálpontosan. Végre kiérek a kis Corsával a Tesco parkolóba... (16-kor lett volna a találkozó). Az 5 utáni tevékenységem a Dolomitok túrára bepakolást foglalta magába! Bedobáltam mindent a hátsóba, és irány! Szóval a Tesco parkolóban elélem szambázott Emi és Jani... nagy unalmukban már eddig jutottak! Szóval megpakoltuk a Corsát 5 csomaggal és 4 emberrel, elindult a móka, irány Barcs! Az első kocsiban, ami Robié volt, behajtogatta magát Robi, Jani és hátul Emi és Szegi Gabi között Böllér! Böllér amúgy sem válogatós, így meg hogy két csajszi közé került... és Gabi már az első körben alá/fel/benyúlt Böllérnek Emi asszisztálásával. Eközben Jani békésen navigált, Robi pedig hajtotta a verdát! A bulicar következik: Rita, mint kissé álmos sofőr, majd a legjobb büfés, Szami. 1400 km-en keresztül biztosította a

irányban levő Bălea-tó volt, a zsákokat elrejtettük, és cucc nélkül mentünk fel. Persze így majdnem szárnyaltunk; az Ördög-árok kismiska volt a tegnapi nehézségekhez képest, az egyedüli gondot az előttünk araszoló franciák meg magyarok jelentették. Fent csodálatos volt a kilátás, el lehetett látni amíg csak akartunk, és végül is Románia 2. legmagasabb csúcsán voltunk, 2535 m magasan! Közben északról megint megjötték a felhők, de ezeket a gerinc visszafogta, elég jó háttérrel adva a képeknek. Lefelé még gyorsabban haladtunk, csak az egyre változó csodás panorama tartott vissza minket. A zsákokat megtaláltuk, minden a helyén volt, úgyhogy felmálházva megindultunk a transzfogarasi út felé. Kapaszkodókból itt sem volt hiány, de kellő elégtételt jelentett hogy nagy zsákokkal is le tudtuk hagyni az emelkedőn két elég nagyképzű honfitársunkat... Ők eléggé kikészültek, egyikük azt mondta hogy ha választani lehetne, hogy a sátorban két gyönyörű meztelen csaj vagy pedig egy szalám is szendvics várná, akkor biztos az utóbbi mellett döntene. Ez pedig azért tényleg komoly...

Az út gyönyörű volt, igazi kárpótlás az előző napok szívásaiért: a gerinc északi oldalán fehér felhők szálltak fel, a délin pedig ragyogó napsütés, gyönyörű kilátással. Visszanézve a Căltun-tó partján a még kisebb narancssárga menedékházzal elveszik a hatalmas éles gerincben, az északi oldalán egy majdnem függőleges fal határolja, a délin pedig egy széles völgy. Aztán a felhők és a napsütés határán haladva befordultunk északra és (vigyázat, giccs jön) a lemenő napsütésben, a felhők fölött állva megpillantottuk a Bălea-tavat, a Transzfogarasi utat meg a Ceausesu-villát. Hát, nem volt csúnya... A lejtőn ismét zergéket megszégyenítő gyorsasággal zúztunk le, sátorverés, kajálás (minden ami maradt), és irány a turistaházra avanszált Villa Paltinu. Szerencsénkre itt már volt csokis Tanita (a kedvenc csokiliköröm), ami ugyan Andrisnak meg Szabolcsnak nem ízlett, de Sünivel az ő részüket is örömmel bevállaltuk. Ennek következtében a pincérlányok is egyre kedvesebbnek tunk, de aztán sajnos bezárt a bár és kénytelenek voltunk a hideg de annál vizezebb sátrainkba visszatérni.

Szerda reggel: újra szétfagytam. De most már utoljára, mivel ezen a napon le akartunk kavarni a hegyről. Hajnalban viszont amúgy is felébredtem, és úgy nézett ki, a napfelkelte szép lesz, így minden poláromat meg a Süni nagyszerű atombiztos esőkabátját magamra vettem és így orosz stílusban felkaptattam a legközelebbi csúcsra. Na persze ott megjött megint a jég meg a hó, és emellett a felhők is, az objektívre ráfagyott a pára, de azért sikerült egy-két képet csinálni. Visszaérve főztem egy teát (ismét fél órás művelet) és ezzel próbáltam meg a többieket kicsalogatni a sátorból, váltakozó sikerrel, de azért reggel 10 felé sikerült elindulni. Ismét stop, most lefelé a transzfogarasin, de senki sem akart megállni. Lehet hogy mégis meg kellett volna venni azt a parfümöt? És végül megjött amire vártunk: egy kb 40 éves Mercedes busz, tele nyugdíjassal, akik egy három napos körutazásra indultak, és aznapi céljuk Brassó volt. Nekünk se kellett több, ledumáltuk a sofőrrel hogy megyünk velük; az első megállónál még próbáltunk valami gyorsabb járműre váltani, de aztán beláttuk hogy erre úgy sincs esély, így élveztük tovább a román nyelvű idegenvezetést és a hátsó lépcső korlátozott kényelmű ülőhelyeit. Végül is rájöttünk, hogy nagy mázlisták vagyunk, mert először is le tudtunk fürödni, aztán utána megláttuk a sofőr lányát, aztán... semmi rosszra nem kell gondolni, mivel megnéztük a felsőszombatfai monostort, ami nagyon káprázatos, ajánlom mindenkinek. A fogarasi

Aradra érve érzékeny búcsút vettünk a román ipar csodájától, és inkább valami vonatfélét próbáltunk szerezni. Nemsokára sikerült is letárgyalni egy kallerrel, hogy jutányos áron felenged minket egy IC-re, és így mindenki jól jár. A vonatra felszállva kellemes meglepetés ért minket: szuper kocsi, halk zene, tiszta ülések, szóval egészen nyugat-európai hangulatunk támadt (bár a román népzene valahogy nem illett a képbe...) Ennek öröme elő is kaptuk bicskáinkat és jóízűen telemorzásztuk a kabint, majd a kaller társával is sikerült megértetnünk, hogy az üzletet már megkötöttük, és így kb 3 órát utaztunk fejenként kb 800 Ft-ért, nem rossz üzlet. Terveink szerint Nagyszeben felől, nyugatról akartuk megközelíteni a hegyeket, így leszálltunk Vintu de Jos-nál, és próbáltunk valami csatlakozást keresni. Az állomáson levő nénik nagyon megörültek nekünk, valószínű jó ideje nem járt arra idegen, aztán megtudtuk hogy a következő vonat majd csak órák múlva indul, de annak is órákba fog telni mire Nagyszebenre ér, így jobban tesszük ha stoppolunk. Át is másztunk az utunkba került tehervonatokon (az első bemelegítés a zsákokkal), majd kiálltunk az út szélére, és egy újabb Dacia bevitt minket Szászsebesre, ahonnan elvileg azonnal elkaptunk volna egy Szebenre tartó buszt. Persze ez is jócskán késett, de addig sem unatkoztunk, mert a nejlonzacsiból 'eredeti' parfümöket áruló új barátaink szórakoztattak minket. Elég nehezen sikerült velük megértetni, hogy a havasokban nem lesz szükségünk a Christiane Dior illatokra... Bár lehet hogy medvék ellen nagyon hatásosak lettek volna. Ezután már direkt a pénzre hajtottak, mondván hogy még nem láttak magyar forintot, de szerencsére begurult a busz, így megígértük, hogy legközelebb csak náluk veszünk dezodort, majd eljutottunk Szebenre. Itt egy kis kultúrprogram keretében megnéztük a várost, ami nekem nagyon tetszett, a régi szász házakat sorban újítták fel; ettünk egy gyrost, és nekiláttunk hogy a felhőbe burkolt hegyekbe jussunk. Mivel már kezdett sötétedni, az eső is eleredt, és eddig elég olcsón jöttünk, úgy döntöttünk, hogy taxizunk, persze ehhez kellett keresni egy elég hülye taxist aki kivisz minket az első turistaházig (azt azért tudtuk, hogy az utak nem lesznek túl jók...) Miután a vén rókák sorra nemet mondtak, találtunk egy fiatal srácot, aki ráadásul még angolul is beszélt, és örömmel vállalta a küldetést – persze még sosem járt azon az úton... Összesen kb 40 km-t mentünk vele, az utolsó 5 km-en már elég ideges kezdett lenni, ráadásul mindig a legnagyobb kátyúkat szemelte ki magának, de hát az ő kocsija... Végül aztán megérkeztünk a tethelyre, a Poiana Neamțului turistaházba, felvertük sátrainkat, és hamar álomba merültünk, remélve hogy holnapra a rossz idő elmegy.

Vasárnap reggel: esik. De azért nem annyira, hogy ne induljunk el; a cél a következő menedékház, a Bărcăciu, ami kb 1550 m magasan van. Felraktuk hát a dizájnos nejlonzacsikat a zsákokra, én meg a frissen vásárolt poncsómba bújtam (Szabolcs szerint olyan mint egy nagy krumpli), és nekiláttunk a kapaszkodónak. Az út megszámlálhatatlan sok szerpentinből áll, amiknek sosincs vége, közben a felhők is körénk gyűltek, de azért nagyon jó hangulata volt az erdőnek a rengeteg fenyővel, páfránnyal és mohával. Persze a kilátásainkat eléggé lerontotta az, hogy mindenki lefelé jött a hegyről, mivel fent már 5 napja esett... Kb. 3 óra alatt értünk fel, a házban találtunk egy pár hasonlóan elázott turistát, aztán ittunk egy forrónak nem nevezhető teát, meg be is kajáltunk rendesen. Időközben megjött három bőrig ázott számár is, illetve az ottani kutyák is előkerültek, így beindult az élet, meg készült egy-két jó kép is... A gondnok egy vén hegyi medve, akinek

a legprofibb fényképezőállványa volt, amit valaha is láttam: gyakorlatilag mindenhez lehetett rögzíteni, persze orosz gyártmány volt (ФЕД). A vendégkönyvbe meg rajzoltunk egy olyan SZKBE címet, hogy még Ata is megirigyelné!

A főgerince nem volt értelme felmenni, egy helyben ülni meg nem túl jó érzés (pontosabban ekkor még nem volt az), ezért úgy döntöttünk, hogy átmegyünk a Negoi turistaházba. A lelkesedés azért csökkent, amikor felvettük a csurom víz gatyáinkat meg pólóinkat, de azért sikerült elindulni, és a háromórás út alatt már néha kiláttunk a ködből. És megjelentek az áfonyabokrok is (itt persze mindenki leghátul akart menni...) Azért persze a magas fű nem tett jót a bakancsoknak, és a Negoi házhoz érve már tényleg mindenki mindenütt vizes volt. Viszont elállt az eső! Összebarátkoztunk egy cseh családdal, akik már 5 napja dekkoltak ott (sajnos már nem volt Becherovkájuk), aztán egy szebeni öreg hegyimentő rókával, felvertük a sátrakat, és gyönyörködtünk a kilátásban. Persze a völgyben lent süttött a nap, mi meg a felhők között voltunk, de estére már a Kis-Negoj csúcsát is megláttuk, nagy örömeinkre. El is döntöttük, hogy másnap már tényleg irány a főgerinc.

Hétfő reggel: nagyon esik. Ráadásul a sátorba is kezd alulról egy résen át bejönni a víz. Na gyerünk ki, árkot csinálni a sátor köré (új sport, szigorúan csak alsógatyában!), belül meg ragasztottuk ahogy tudtuk, úgyhogy végül megállítottuk a vizet. De úgy nézett ki hogy három napig fog esni legalább. Így viszont volt idő arra, hogy pótoljuk a Süniről leszakadt varázs-karkötőt, meg az enyémet is egy nagyobbra cseréljük. Meg persze kaja minden mennyiségben. Aztán úgy délután 2 körül már kilátszott a napsütötte völgy, és 4-re elállt az eső, így 'hamar' összepakoltunk, és elindultunk a Căltun-tó felé, ahol van egy menedékkunyhó. Az útról viszont tudtuk, hogy elég kaptató és hosszú, így szedni kellett a lábainkat, de legalább újra mehettünk! A táj is kezdett vadregényesre váltani, szakadékok kereszteztünk jó kis vashidakon, aztán szép nagy vízeséseket láttunk, és megérkeztünk arra a helyre ahol a térképen elkezdene sűrűsödni a szintvonalak... Innentől kezdve elég mazo-túrára vált a dolog: az út is elég meredek, a felhők is visszajöttek, a látótávolság kb. 10 m lehetett. Szerencsére a jelzések nagyon sűrűn voltak felfestve, egyébként elég rendszeren el lehetett volna kavarni. Két cseh velünk jött addig, amíg a mi piros kereszt jelzésünk le nem tért a Negoi csúcsra tartó útról, aztán ők visszafordultak, mi meg kis csoki után továbbmentünk. A hőmérséklet nagyon hamar leesett fagypontra körülre, a hófoltok is megszapordtak, a köd még sűrűbb lett, és eléggé kezdtünk elfáradni, a kapaszkodó kb. 800 m szintet jelent igen meredeken. Aztán egy mellékgerincet kell keresztezni egy keskeny szakadék-hágón, a Pásztorok útján, ami a nagy zsákokkal, teljesen szétfagyott kezeinkkel, a vizes és omlós palasziklákon nem volt könnyű. A vasláncok nagyjából hozzáfagytak a kezünkhöz, a metsző szélben nem hallottunk semmit, a zsákok hátulja tiszta jég volt, és közben nem láttunk olyan 6m – nél messzebb... itt azért előkerült a rövid kötélünk is, biztos ami biztos. Ami aggasztó volt, hogy innen még elég messze volt a tó, és elég közel a sötétedés, úgyhogy elraktam a fényképezőt, és rákapsoltunk a tempóra. Persze ez nem ment sokáig, az ösvény behaladt a nagy kömezőkbe, a mozgásunkat egy zergecsapat is megirigyelte volna. Aztán utána hómezők jöttek, amik azért voltak mókások, mert befelé ugyan láttuk a jelet, de hogy hol megy ki a hó alól, azt már nem a köd miatt. Így vagy 10 percig keresgélni kellett, persze

közben mindig azt hittük hogy már teljesen elvesztünk... De egyszer csak megláttuk, amit már régen szerettünk volna: a jelzés becsatlakozott a piros sávba, ami a Fogaras főgerincútját jelzi, szóval végre 'az úton' voltunk! Végül eljött amitől féltünk, előkerültek a fejlámpák, közben a szél még egy fokkal hidegebb lett és a ködben teljesen elvesztek a lámpák fényei is. Azért biztos ami biztos, az izofóliát a zsák tetejére raktam (közben kiejtettem a poncsómat, amit akkor még nem vettem észre), majd nekivágtunk az útnak, egymás mögött szorosan. Szerencsére kb fél óra múlva úgy tűnt, mintha valamilyen csobogást hallanék (és azt azért még tudtam hogy ez nem a nadragomból jön...), és tényleg, kb. 2 méterre tőlünk ott volt a tó!!! De ezt csak úgy lehetett megállapítani, hogy odamentünk és megnéztük, ez tényleg víz. Aztán találtunk egy táblát: a kunyhó 30 m-re van! Na, ez az utolsó 30m is sokkal többnek tűnt, de végül is megérkeztünk, és azt hiszem semminek sem örültem volna akkor jobban mint ennek az ütött-kopott vasdoboznak. Sajnos a fűtést elfelejtették bekapcsolni, valamint a megrendelt pizzák sem érkeztek meg, így fagyoskodva nekiláttunk valamit főzni, de a főzők sem nagyon akartak működni. Azért fél óra alatt sikerült valami teát összehozni, aztán mindenki előkotorta az összes száraz cuccát, és bekotortunk a hálósákokba (ezek is elég távol voltak a szárazságtól.) A műnyusziknak nagyon nagy hasznát vettük. A szél hangja közben egyre durvább lett, a kunyhó is rendszeren beleremegett, elég gáz lett volna kint maradni ebben a viharban. Eleinte úgy gondoltuk, hogy már csak hamar beleleheljük a kunyhót, aztán rájöttünk hogy ez nem fog könnyen menni, így csak arra koncentráltunk hogy ne fagyjunk szét... ez azért sikerült!

Kedd reggel: ítéletidő. Sokáig viaskodtunk, hogy engedjünk a természet egyre határozottabban hívó szavának, aztán már nem tudtuk tovább tartani, így ki kellett menni a házból. Az ajtó kinyitása sem ment könnyen, kilépve pedig egy ingyenes északi-sarki bemutató filmet kaptunk: minden csupa jég, a szél meg úgy fúj, hogy a kunyhó takarásából kilépve azonnal ledönt a lábadról. Nem véletlenül mondják, hogy a Căltun-tó a Fogaras leghidegebb helye, itt ugyanis a szél egy völgyben akadály nélkül tud átsüvítetni. Így a kisdolgunkat rögtön a bejáratnál végeztük el, aminek a nap folyamán erőteljes szaghatásai jelentkeztek... Aztán olyan hamar visszamenekültünk ahogy csak tudtunk. Bent nem volt annyira hideg, mivel az üvegekben a víz nem fagyott be, de úgy 3 foknál nem lehetett melegebb sem. Mindenesetre felkészültünk, hogy egy pár napig itt dekkolunk; nekem annyi megkötés volt, hogy egy hét múlva Ferihegyről indult a gépem, szóval addig valahogy le kellett keveredni.

Csodák csodájára 11 körül alább hagyott a szél, megjelentek az első napsugarak, és ki tudtunk jönni a kunyhóból, ami egyébként nagyon hasonlított egy barlangra, szóval otthon éreztük magunkat. Megláttunk a hegyoldalban egy zergét, aminek utánaeredtünk a fotómasinákkal. Szerencsére elég közel engedett (valószínű az ő elemei is lefogytak az éjjel...) útközben felszedtem a tegnap elhagyott poncsómat is, elég szép jégkristályokkal borítva. Ahogy felszálltak a felhők, láttuk hogy milyen gyönyörű helyen is vagyunk: körülöttünk a hatalmas hegyek, még fehérek voltak a jégtől, a csúcsaik felhőbe burkolva, a tóról szállt fel a pára, az ég is kékre váltott, szóval csodálatos kezdett lenni a kép. Közben a Bălea-tótól is megjöttek a turisták, akik a Negoira tartottak. Kiteregettük száradni a cuccokat, megebédeltünk, majd irány a Nego! Mivel a mai célunk az ellenkező